

PRVNÍ PŘÍPAD LACEY FLINTOVÉ

Už mě vidíš?

Sharon J.
Bolton

Už mě vidíš?

**Sharon J.
Bolton**

2018

Copyright © 2011 by S. J. Bolton
Translation © 2013 by Hana Čapková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu NOW YOU SEE ME,
vydaného nakladatelstvím Corgi Books, Londýn 2012,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Kneblová
Korektura: Lea Petrovská a Milena Nečadová
Sazba: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Emil Křížka
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2018

ISBN 978-80-7498-277-4

Andrewovi, který je prvním čtenářem mých knížek,
a Halovi, který se už nemůže dočkat, až se pustí do čtení.

Prolog

Před jedenácti lety

Listy, bláto a tráva tlumí zvuk i výkřiky. Dívka v parku to ví. Žádný zvuk, který vydá, nedokáže přelétnout několik stovek metrů k ulici, již osvětlují reflektory aut a lampy, ani k svítícím oknům vysokých budov za zdí. Nedaleké město jí nepomůže a křikem jenom vyčerpá zbytky sil, které ještě má.

Je sama. Ještě před chvílí tomu tak nebylo.

„Cathy,“ řekne. „Cathy, tohle není legrace.“

V žádném případě to není legrace. Proč se tu tedy někdo pochechtává? Pak se ozve další zvuk, skřípavý a škrábavý.

Mohla by běžet. Most není daleko. Zvládla by to.

Jenže pokud uteče, Cathy tam zůstane.

Listy stromu, vedle něhož stojí, zašumí ve větru a dívka zjistí, že se celá třese a nedokáže přestat. Když se před několika hodinami chystala ven, oblékla se nalehko, protože šla do hospody, kde je horko. Domů měla jet vytopeným autobusem. Nebyla připravená na to, že se o půlnoci ocitne venku. Ví, že

se možná bude muset každou chvíli rozběhnout, a tak zvedne nejprve jednu nohu, pak druhou a zuje si boty.

*„Už toho mám dost,“ řekne hlasem, jenž se jí zdá cizí. Od-
stoupí od stromu a udělá krok kupředu. Trochu se přiblížila
k obrovskému kamenu, který leží v trávě před ní. „Kde jsi,
Cathy?“ zeptá se.*

Místo odpovědi se ozve škrábavý zvuk.

*V noci kameny vypadají větší. Nejen větší, ale i tmavší
a starší. Zdá se, že kruh, který tvoří, se zmenšuje. Dívka má
dojem, že ty, jež se nacházejí na kraji jejího zorného pole, se
přibližují a hrají s ní cukr, káva, limonáda. Když se otočí, bu-
dou tak blízko, že se jich snadno dotkne.*

*Když už ji to napadlo, nedá jí to a musí se otočit. Zděšeně
vyjekne, když vidí, jak se k ní jedna temná silueta opravdu při-
bližuje. Jeden velký kámen se rozpůlí, jako když se odlomí kus
skály. Odloupený kus se úplně odděluje a kráčí vpřed.*

*Dívka se rozběhne, ale daleko se nedostane. Cestu jí zastou-
pí další černá silueta, takže se nemůže přiblížit k mostu. Otočí
se a spatří další siluetu. A další. Kráčejí k ní temné postavy.
Nemůže běžet. Nemá smysl křičet. Může se jenom otočit na
místě jako krysa lapená do pasti. Postavy ji popadnou a táh-
nou ji k velkému plochému kameni a jí je konečně alespoň jed-
no jasné.*

Slyší, jak někdo brousí nůž o kámen.

ČÁST PRVNÍ

Polly

*„Brutalitu, s níž byla vražda spáchána,
nelze vůbec popsat ani pochopit.“*

Star, 31. srpna 1888

I

Pátek 31. srpna

O auto se mi opírala mrtvá žena.

Nechápu, jak se jí povedlo udržet se ve vzpřímené poloze, ale stála tam s rozpřaženýma rukama, prsty svírala rám dveří spolujezdce a chrlila krev na karoserii. Jednotlivé stříkance se spojovaly a vytvářely pavučinu.

Vzápětí se otočila a její oči se střetly s mými. Měla v nich smrt. V krku jí zela příšerná rána, z břicha jí zbyla rudá kaše. Napráhla ke mně ruku. Nedokázala jsem se pohnout. Pevně se mě držela. Na to, že byla mrtvá, měla hodně silný stisk.

Já vím – stála na nohou a ještě se hýbala, ale nebylo možné dívat se jí do očí a považovat ji za živou. Tělo setrvačnou silou ještě žilo a slábnoucí srdce tlouklo. Žena do určité míry mohla ovládat své svaly, ale nic víc. V jejích očích se zračilo vědomí, že nastal konec.

Najednou mi bylo vedro. Než se slunce začalo klonit nad obzor, byl teplý večer a londýnské budovy a chodníky sálaly

horko, jež se v nich přes den nastrádalo. Když se člověk odváží vyjít ven, zasáhla ho vlna přehřátého vzduchu. Tohle pulsující, lepkavé teplo jsem ale neznala. Nemělo nic společného s počasím.

Původně jsem si nože nevšimla, ale teď jsem cítila, jak se jeho rukojeť dotýká mého těla. Žena se mě držela tak pevně, že si čepel nástroje zarážela hlouběji do těla.

Ne, tohle nedělejte!

Pokusila jsem se ji od sebe o kousek odstrčit, jenom nato-lik, aby netlačila na můž. Zakašlala, ale zvuk jí nevyšel z úst, nýbrž z rány v krku. Così mi vyšplouchlo na obličej a svět se roztočil.

Upadly jsme. Svezla se k zemi a strhla mě s sebou. Tvrdě jsem dopadla na asfalt a uhodila se do ramene. Žena ležela roztažená na chodníku a upřeně hleděla k nebi. Klekla jsem si vedle ní. Pořád se jí téměř neznatelně zdvihal hrudník.

Ještě zbývá trocha času, říkála jsem si, i když jsem věděla, že je to nesmysl. Potřebovala jsem pomoc, ale žádná nepřicházela. Malé parkoviště bylo prázdné. Obklopovaly nás šesti- a osmipatrové věžáky s byty a já na jednom balkonu postřehla rychlý pohyb. Pak nic. Soumrak rychle houstl.

Na ženu zaútočili před malou chvílí. Pachatel nemůže být daleko.

Sáhla jsem po vysílačce a poplácala si kapsy, ale nenašla jsem ji. Celou tu dobu jsem se ženě dívala do očí. Taška mi upadla o půl metru dál. Prohrabala jsem ji a vylovila z ní mobil, jímž jsem na parkoviště před Viktoriinou věží na Brendonově sídlišti v Kenningtonu přivolala policii a záchranku. Když jsem ukončila hovor, uvědomila jsem si, že mě žena chytila za ruku.

Ruku mi svírala mrtvá žena a já skoro neměla sílu pohlédnout jí do očí a dívat se, jak se na mě snaží upřít zrak. Musela jsem s ní mluvit a udržet ji při vědomí. Nechtěla jsem poslouchat hlas v mé hlavě, který mi říkal, že je konec.

„Jen klid,“ konejšila jsem ji. „Je to dobré.“

Jenomže dobré nebylo vůbec nic.

„Už nám jedou na pomoc,“ ujišťovala jsem ji, i když jsem věděla, že jí už nic nepomůže. „Všechno dobře dopadne.“

Toho večera, právě když jsem z dálky zaslechla zvuk prvních sirén, jsem si uvědomila, že umírajícím bez ostychu lžeme.

„Slyšíte je? Už jedou. Hlavně vydržte.“ Každá z nás měla jednu ruku ulepenou od krve. Do zápěstí se mi zaryl kovový řemínek jejích náramkových hodinek. „No tak, neomdlívejte.“ Hlas sirén sílil. „Slyšíte je? Už jsou skoro tady.“

Ozval se dusot běžících nohou. Zvedla jsem hlavu a v několika oknech jsem spatřila modré záblesky. Vedle mého golfu zastavilo policejní auto a rozběhl se k nám strážník v uniformě. Za běhu mluvil do vysílačky. Když k nám dorazil, sehnul se.

„Vydržte,“ řekla jsem ženě. „Jsou tu lidi, postaráme se o vás.“

Na rameni jsem ucítila strážníkovu ruku. „Jen klid,“ řekl stejně jako já před chvilkou, s tím rozdílem, že jeho slova platila mně. „Už sem jede sanitka. Jenom klid.“

Policistovi bylo kolem pětáctyřiceti, měl robustní postavu a řídnoucí šedé vlasy. Připadal mi nějak povědomý.

„Kde jste zraněná?“ zeptal se.

Otočila jsem se zpátky k ženě. Teď už byla opravdu mrtvá.

„Mluvte se mnou, děvče moje. Jak se jmenujete? Kde jste zraněná?“

Nebylo o tom pochyb. Světle modré oči zíraly do prázdna a tělo se nehýbalo. Slyšela vůbec něco z toho, co jsem jí řekla? Všimla jsem si, že má překrásné vlasy, světlounký odstín popelavě blondaté. Rozprostřely se jí kolem hlavy jako svatozář. V náušnicích se jí odráželo světlo pouličních lamp a jejich kamínky jiskřily mezi prameny vlasů. Pustila jsem její ruku a začala se zvedat z chodníku. Kdosi mě jemně zarazil.

„Myslím, že byste se neměla hýbat, drahoušku. Počkejte, až přijede sanitka.“

Neměla jsem sílu se s ním dohadovat, a tak jsem jenom dál zírala na mrtvou. Spodní část obličeje měla celou zkrvavenou. Její krk a hrudník se koupaly v šarlatu. Pod tělem se jí dělala kaluž krve, která v tenoučkých pramíncích odtékala skulinami mezi dlažebními kostkami. Při pohledu na ženin hrudník jsem zjistila, že na sobě má košili. Níz se nedalo nic rozeznat. Rána v hrdle v žádném případě nebyla nejhorší zranění, které utrpěla. Vzpomínám si, jak jsem jednou slyšela, že tělo průměrné ženy obsahuje kolem pěti litrů krve. Nikdy jsem neuvažovala, jak to asi vypadá, když se z něj všechna vyřine ven.

2

„Mně se nic nestalo, nejsem zraněná. Tohle není moje krev.“

Chtěla jsem vstát, ale nedovolili mi to.

Kolem blondýny se shlukli tři záchranáři. Vypadalo to, že jí na ránu v břicho tisknou tlakové obvazy. Zaslechla jsem zmínku o tracheotomii a pak něco o periferním pulsu.

Nevzdáme to? Asi ano, je mrtvá.

Teď se obrátili ke mně. Vstala jsem. Kůži jsem měla lep- kavou od ženiny krve, která už v teplém vzduchu zasycha- la. Zapotácela jsem se a zahlédla jsem nějaký pohyb. Bytové domy kolem náměstí lemovaly dlouhé balkony. Ještě před několika minutami zely prázdnotou, ale teď se na nich mač- kali lidé. Vytáhla jsem ze zadní kapsy džínsů policejní průkaz a ukázala ho nejbližšímu strážníkovi.

„Vyšetřovatelka Lacey Flintová,“ řekla jsem.

Pozorně se na průkaz zadíval a pak si mě pořádně pro- hlédl, aby se ujistil, že nelžu. „Připadala jste mi nějaká pově- domá,“ odpověděl. „Sloužíte v Southwarku, že jo?“

Přikývla jsem.

„Je z kriminálky,“ vysvětlil záchranářům, kteří tam po-
stávali. Když zjistili, že pro blondýnu už nemohou nic udě-
lat, soustředili pozornost na mne. Jeden z nich udělal krok
vpřed. Ustoupila jsem.

„Neměli byste se mě dotýkat,“ varovala jsem je. „Nemám
žádné zranění.“ Podívala jsem se na své zakrvácené oblečení
a cítila na sobě desítky pohledů. „Jsem důkaz.“

Nedostala jsem příležitost nenápadně se vytratit na nej-
bližší policejní stanici. Detektivu Stenningovi, který se na
místo činu dostavil jako první, zavolala inspektorka, jež pří-
pad dostala na starost. Mířila sem a nechtěla, abych se hnula
z místa, dokud si se mnou nebude moct promluvit.

Pete Stenning byl mým kolegou v Southwarku a potom
začal pracovat na oddělení vražd v Lewishamu. Nebyl o moc
starší než já, měl kolem třiceti a patřil k těm šťastlivcům, jež
má skoro každý rád. U mužů byl oblíbený, protože usilov-
ně pracoval, ale zase ne tolik, aby se jím někdo musel cítit
ohrožený. Měl rád všední sporty, které si oblíbili dělníci, jako
fotbal, ale dokázal si povídat i o golfu nebo kriketu. Nemlu-
vil příliš, ale všechno, co řekl, mělo hlavu a patu. Ženy si ho
zamilovaly, protože byl vysoký a štíhlý, měl tmavé kudrnaté
vlasy a rošťácký úsměv.

Kývl na mě, ale ze všech sil se snažil udržet přihlížející
lidi mimo místo činu, takže se ke mně nemohl přidat. Kolem
mrtvé blondýny už stály zástěny. Když se zvědavci nemohli
kochat pohledem na ni, zírali alespoň na mne. Zprávy se ší-
řily rychle. Lidé posílali textovky kamarádům, kteří okamži-
tě přispěchali, aby si taky něco užili. Seděla jsem na zadním

sedadle policejního auta, uhýbala před zvědavými pohledy a pokoušela se dělat svoji práci.

Když dojde ke zločinu, nejdůležitější je první hodina, která po něm bezprostředně následuje. Důkazy jsou ještě čerstvé a pachatelova stopa pořád horká. Musíme se řídit jasně danými pravidly. Nepracovala jsem na oddělení vražd, ale hledala jsem majitele ukradených věcí, což rozhodně nebylo nijak vzrušující. Ale věděla jsem, že si musím zapamatovat co nejvíc podrobností. Dovedla jsem se zaměřit na detail. Nebyla jsem z toho vždycky nadšená, zejména když jsem dostala nějaký nudný úkol, ale teď se mi to náramně hodilo.

„Přinesl jsem vám čaj.“ Strážník, který se rozhodl, že se o mě bude starat, se vrátil. „Radši ho rychle vypijte,“ dodal, když mi nápoj podával. „Dorazila inspektorka.“

Podívala jsem se stejným směrem jako on a uviděla jsem stříbrný sportovní mercedes, který zaparkoval kousek od mého auta. Vystoupili z něj dva lidé. Jedním z nich byl vysoký muž, na němž bylo i na dálku vidět, že chodí do posilovny. Oblékl si džínsy a šedé triko s límečkem. Měl opálené paže a na nose sluneční brýle.

Ženu jsem okamžitě poznala, protože jsem ji viděla na fotografiích. Byla štíhlá jako modelka a měla lesklé tmavé vlasy zastřižené na mikádo, které jí sahaly k bradě. Oblékla si džínsy, za jaké jsou ženy ochotné zaplatit přes stovku liber. Nedávno začala velet sedmadvaceti nejdůležitějším vyšetřovacím týmům v Londýně a o jejím nástupu do práce se psalo oficiálně v interních oběžnících a neoficiálně na různých policejních blozích. Na post inspektorky byla mladá, mohlo jí být maximálně přes pětatřicet. Zrovna ale uzavřela jeden velice důležitý případ ve Skotsku a taky se o ní povídalo, že

program HOLMES 2, do něhož se ukládaly informace o závažných zločinech, ovládá líp než všichni ostatní policisté ve Spojeném království. Několik méně loajálních bloggerů se zmiňovalo, že jí samozřejmě dost pomohlo, že je žena a nemá úplně bílou pleť.

Sledovala jsem, jak si inspektorka a její společník oblékli světle modré ochranné kombinézy a návleky na nohy. Inspektorka si schovala vlasy pod kapuci. Potom zašli za zástěny. Muž na poslední chvíli ustoupil a nechal ji projít jako první.

V tu chvíli už se po místě činu pohybovaly přízračné postavy v bílých kombinézách. Dorazila jednotka pro ohledání místa činu, která měla vytvořit vnitřní kordon kolem těla a vnější kolem místa činu. Od té chvíle se musel každý, kdo mezi ně vejde, při příchodu i odchodu podepsat a zaznamenat přesný čas. Tohle všechno jsem se dozvěděla teprve před několika měsíci na akademii a teď jsem to poprvé viděla v praxi.

Muži nad mrtvou vztyčovali konstrukci, jež připomínala altán. Zavěsili na ni zástěny, takže vznikly zdi a vmžiku tu bylo velké uzavřené prostranství, na němž mohli vyšetřovatelé pracovat. Kolem mého auta natáhli policejní pásku. Když se objevila inspektorka se svým společníkem, zrovna z dodávky vykládali světla. Oba nově příchozí spolu chvíli mluvili a pak se muž otočil a kráčel pryč. Překročil pruhoivanou pásku, která ohraničovala místo činu. Inspektorka šla ke mně.

„Nechám vás o samotě,“ řekl můj opatrovník. Podala jsem mu pohárek s čajem a nechala ho odejít. Nová inspektorka stála přede mnou. I v kombinéze působila elegantně.

Už mě vidíš?

Měla snědou pleť a zelené oči. Vzpomněla jsem si, že jsem o ní četla, že její matka byla Indka.

„Vyšetřovatelka Flintová?“ zeptala se s měkkým skotským přízvukem. Přikývla jsem.

„Ještě se neznáme,“ pokračovala. „Jsem Dana Tullochová.“

3

„Fajn,“ řekla inspektorka Tullochová. „Jděte pomalu a nepřestávejte mluvit.“

Vyrazila jsem a šoupala jsem nohama po chodníku. Tullochová se na mě jednou podívala a rozhodla, aby mi přinesli ochrannou kombinézu a návleky na nohy. Tvrdila, že mi bude zima, i když je teplý večer, a že budu přitahovat mnohem menší pozornost, když zakryju ty krvavé skvrny. Navlékla jsem si latexové rukavice, aby se na mých rukách uchovaly případné důkazy.

„Byla jsem ve třetím patře,“ řekla jsem. „V bytě číslo 37. Sešla jsem po tamtěch schodech a zahnula vpravo.“

„Co jste tam dělala?“

„Vyslýchala jsem svědkyni.“ Zarazila jsem se a opravila se. „Potenciální svědkyni. Už sem několik týdnů chodím vždycky v pátek večer. Je to jediná doba, kdy si můžu být jistá, že se neuvidím s její matkou. Snažím se ji přemluvit, aby svědčila u jednoho případu, i když je její matka proti.“

„Povedlo se vám to?“ zeptala se Tullochová.